

A woman with long dark hair is lying on her back in a field of green grass and yellow daisies. Her eyes are closed, and her hands are raised behind her head. The lighting is soft and natural, suggesting an outdoor setting.

FEMMIE VAN SANTEN

Als de
nieuwsgierige
Tessa in een
religieuze
leefgemeenschap
gaat wonen,
ontdekt ze meer
dan haar lief is

ROMAN

Blindelings

Femmie van Santen

BLINDELINGS

Roman

© Uitgeverij Kok – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

© Femmie van Santen, 2016
www.femmievansanten.nl

Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2440 1
ISBN e-book 978 90 297 2441 8
NUR 301

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De vlakke is oneindig groot en dor. Het kleine meisje in het felrode jurkje vormt een vreemd contrast met de uitgestrektheid van kleurloos zand. Haar keel is droog en haar benen zwoegen om vooruit te komen. Ze doet haar best om de pop die ze vasthoudt niet te laten vallen. Hij is eigenlijk veel te groot voor haar kleine armen.

Even blijft ze staan om uit te rusten. Met samengeknepen ogen tuurt ze naar de twee mensen die haar in de trillende verte wenken. Terwijl ze de babypop omklemt, worstelt ze verder. Langzaam komt ze dichterbij. 'Papa en mama, ik ben er bijna!' wil ze roepen. Maar er komt geen geluid over haar lippen. Ze is zo moe.

Kijk, ze komen haar tegemoet! Maar waarom is hun blik zo boos? Papa strekt zijn armen uit, maar niet naar haar. Hij trekt aan een beentje van de pop. *Nee!* Maar mama trekt nu aan het andere been. De babypop glipt uit haar armen. En net als ze wil roepen dat het gemeen is wat ze doen, verschijnt er een wervelwind van zand die hen meevoert tot ze onzichtbaar zijn.

'Kom terug!' Suzan schrikt wakker van haar eigen stemgeluid. Haar hoofd bonkt en ze heeft een keel als schuurpapier. Ze gaat rechtop zitten en reikt naar het glas water dat naast haar op het nachtkastje staat. In het halfduister van haar kamer staart ze voor zich uit. Haar hart gaat nog steeds tekeer, zo levensecht waren de beelden van haar ouders die verdwenen in dat zand. In een teug drinkt ze het glas leeg en ze sluit haar ogen. Die emoties voelt ze *nóg*.

Als ze haar hoofd weer op het kussen legt gaan haar gedachten nogmaals langs de gebeurtenissen in haar droom. Haar ogen worden zwaar. Morgenochtend zal ze alles opschrijven...

‘Ook goeiemorgen, Suzan,’ gromt ze in zichzelf wanneer ze letterlijk struikelt over de bezigheden die haar de komende uren wachten. Met een voet schuift ze de emmer opzij en raapt de vloermop van de grond. Hoe kwam ze gisteravond ook op het idiote idee om haar keuken te gaan schoonmaken? De eettafel die zo’n beetje de afscheiding vormt met de woonkamer, staat volgestapeld met serviesgoed, kruidenpotten en bakproducten terwijl het aanrecht bezaaid is met allerlei keukattributen en onduidelijke kleverige spullen die ze onder in de lades vond. Verder dan dit is ze niet gekomen, want opeens was ze te moe geweest om nog iets te doen. Aan de slag dus maar, over een paar uur staat er een cliënt voor de deur.

‘Weet je, soms denk ik: hou er nu toch eens over op, het is allemaal zo lang geleden. Maar het blijft toch steeds ergens in mijn gedachten, wat ik ook probeer.’

Suzan knikt naar de vrouw van even in de vijftig tegenover haar en schenkt nog wat koffie bij. Een intakegesprek aan de keukentafel is een goed idee gebleken. Veel mensen voelen zich zo’n eerste keer wat ongemakkelijk, en deze ontspannen setting heeft de sfeer van een gezellig gesprekje met een vriendin.

‘Op je twaalfde van zo dichtbij een geval van zelfdoding meemaken is ook niet niks. Het is begrijpelijk dat die gebeurtenis van toen een enorme impact heeft gehad. Daar is ruimte voor nodig, maar op een gegeven

moment moet het wel een plekje krijgen. Denk eens aan je emoties als aan gewichten op een weegschaal.' Suzan maakt een schommelende beweging met haar handen. 'Dan zie je dat bij jou de balans nu duidelijk doorslaat naar één kant. Daardoor heb je slaapproblemen, moeite je te concentreren, en ben je soms depressief. De komende weken gaan we daarom werken aan herstel van het evenwicht.'

'Lieve schat, uit jouw mond klinkt het alsof het een eitje is.'

Suzan slaakt een onhoorbare zucht bij het antwoord. Haar nieuwe cliënte komt al een tijdje bij hen in de kerk maar waar haar man een en al enthousiasme is, lijkt Helga altijd alleen maar vragen te willen stellen. 'Natuurlijk moet ik wel zeker weten dat je achter mijn aanpak staat, anders ben ik bang dat het weinig effect heeft.' Het zou haar niets verbazen als Bertrand degene is die haar hierheen heeft gestuurd.

'Dan moet ik wel eerst weten waar die aanpak uit bestaat.'

Suzan doet haar best een glimlach op haar gezicht te toveren. Zo'n antwoord dus. 'Als ik je vertel dat ons uitgangspunt Gods Woord is, geeft dat je dan genoeg vertrouwen?'

'Natuurlijk. Maar wat betekent dat concreet? Ik hou van duidelijkheid, snap je.'

'Dat betekent dat we ons samen overgeven aan Zijn leiding en nu nog niet precies weten waar die uit bestaat. Zie het als een avontuur.'

'Mag ik er eerst eens even over nadenken? Dan laat ik je wel weten of ik ermee doorga.' Helga schuift haar stoel naar achteren.

‘Vanzelfsprekend.’ Suzan staat op om haar uitgeleide te doen. ‘Maar probeer in ieder geval de komende weken een dagboekje bij te houden en ook je dromen op te schrijven. Mocht je besluiten door te gaan, dan neem je dat volgende keer mee.’

Als ze de deur heeft dichtgedaan loopt ze terug naar de tafel om een slok van haar lauw geworden restje koffie te nemen. Halverwege die beweging blijft ze met haar kopje boven de tafel hangen. Over dromen gesproken. Nadat ze midden in de nacht wakker schrok heeft ze zo vast geslapen, dat ze totaal niet meer aan haar eigen droom heeft gedacht. Waar ging die ook alweer over? Ze doet haar ogen dicht. Flarden komen langzaam bovendrijven als haar hand boven het schrift zweeft om haar herinneringen op te schrijven. Maar het lukt haar niet de emoties van die nacht terug te halen als ze de beelden puntsgewijs in woorden vat. Als ze alles nog eens overleest schuift ze het schrift van zich af.

Wat een idioot verhaal.

Tessa voelt zich eenzaam. Haar man Gijs werkt in Turkije als correspondent en hun twee tienerzoons hebben haar steeds minder nodig. Schuilend voor een hagelbui ontmoet ze Suzan, een jonge therapeute die haar een visitekaartje geeft.

Tessa maakt een afspraak en belandt in een religieuze leefgemeenschap waarvan Suzans praktijk deel uitmaakt. De manier van leven daar spreekt Tessa meteen aan en het duurt niet lang voordat ze zich bij hen aansluit. Ze bloeit op en voelt zich er als een vis in het water. Toch ontstaan er na verloop van tijd kleine barstjes in het mooie plaatje. Maar pas als ze bij toeval een aantal misstanden op het spoor komt, beseft Tessa dat de fluwelen draden van liefde en begrip haar hebben ingesponnen als een vlieg in een web.

Femmie van Santen debuteerde in 2013 met *Lege handen*. In 2014 verscheen *De logee* en daarnaast schreef ze *Dag mama* over haar moeder die aan de ziekte van Alzheimer leed. Ze houdt ervan om verhalen te schrijven waarin doodgewone mensen verzeild raken in ongewone situaties.

NUR 301

